

Só, mi só, minden volt Vácon

A debreceni Tóth Attila – Cseke András duó kicsit félve, de anyait-apait beleadva indultak a IV. PM Vác Rali-Túra Bajnokság idényzáró futamára. A versenyt megelőzően megtudhattuk, hogy a fiúk szó szerint be voltak „sózva”, de hogy ez segítette-e nekik, vagy esetleg az égieknek köszönhető, hogy célba értek, ezt most megtudhatjuk Attilától.

A verseny előtt már túl sok mindenben nem hittetek, csak a csodában és a sóban? Ennek ellenére, már pénteken Vácon voltatok, és „besózva” vártátok a másnapot. Mire számítottatok, mikor megtudtátok, nagy a káosz a százhetven körüli induló miatt?

- Miután ez úgymond az első versenyem volt, nekem majdnem mindegy lett volna, ha két napig tart is. Persze nekem is hosszú volt ez, de nem úgy tűnt a hosszúsága, mint azoknak, akik már az ötödik, hatodik versenyükön vannak túl. Mi örültünk, hogy mehetünk. Olyanok voltunk, mint egy három éves gyerek, aki kapott egy játékot, és menjünk. Igazából mi semmivel sem foglalkoztunk, csak azzal, hogy az autó működjön. Még akkor is elindultunk volna, ha csak egy sebesség lett volna rajta, és harminccal döcögünk. Természetesen nem egy leányálom volt a sok várakozás, csúszás, meg egyéb bónuszok, de hát ha már ott voltunk félre tettük ezeket.

A prolog, ha jól tudom elég faramuci helyzetet szült számotokra, ugyanis nem volt időtök bejárni. Végül hogy oldottátok meg ezt a nehézséget, és hogy tetszett a „vakon” prolog?

- Én még soha nem indultam ezen a laktanyás prologon, és most is szó szerint itiner nélkül, vagyis kölcsön itinerrel mentünk. Megtudakoltuk, hogy a start után jobbra, vagy balra kell kanyarodni, és hát mi így rajtoltunk el. Próbáltunk gyorsabban megyegetni, de a nulladikon nem akartuk összetörni az autót. Amúgy nekünk személy szerint a tavalyi jobban tetszett, mert ott azért a nézők telibe látták a pályát.

Volt még hasonló kalandotok a verseny folyamán, ami azért annyira nem volt vicces?

- A harmadik gyorson volt egy hosszú jobbos, rossz minőségű kanyar, amit nagyon be sem lehet látni. Na, itt konkrétan velem szemben jött egy civil autó lefelé, és mit ne mondjak a pánik egy picikét azért hirtelen eluralkodott rajtam. Egy pillanat műve volt az egész, de nagyon nagy baj is történhetett volna, ha mondjuk nem egy jobbos, hanem egy balos kanyarban találkozunk. Igazából ez eléggé felhőborító. Lejöttünk a gyorsról, mondtam a sportbíróknak, hogy nem bánám, ha jegyzőkönyvbe vennék a sztorit, de csak legyintett, hogy ők már tudnak erről. De ezen kívül még ott volt például a Kóspallag-Márianosztrai szakasz, ahol az itiner szerint lentebbről rajtoltunk volna 600 méterrel. E helyett se a lentihez, se a fentihez, se a sportbíróhoz nem passzolt ez a 600 méter. Ezen kicsit tornáztunk, hogy akkor honnan is fogunk rajtolni. Végül megoldódott valahogy.

Akkor nektek a verseny alatt ez a sok balszerencsés helyzet sem vette el a kedveteket? Hogy értékelnétek összességében a váci túrátokat?

- Nekünk semmi nem szegte a kedvünket, már annyira vártuk, hogy mehessünk. A prologon a sebességváltónk már elkezdett hülyéskedni, az egyes olyan volt, mint a mesében, hol van, hol nincs. Ha volt, akkor is fogni kellett, hogy ne dobja ki, aztán meg a nap közepén szépen jöttek a gondok sorban, ahogy kell. Később már harmadik sem volt, és csak a kézifék mögé tudtam betenni. Gondolkoztunk már azon is, hogy valakit be kell ültetni hátra, hogy ott tartsa a harmadikat. De ez azóta sem derült ki, hogy mitől van. Most hagyjuk az autót egy kicsit pihenni, hogy dolgozza fel ő is az eseményeket. hogy mi az akkor, amit elrontott, mi az, amin majd javítani kell, és most gondolkodjon. És akkor majd nemsoká összeülünk, és kibeszéljük a

kocsival, hogy mi az, amit másképp kell csinálnunk. A lényeg, hogy célba értünk végre idén először, és bárki bármit mond a „bal váll feletti átsózás” működik. Punktum.

Merre láthatjuk még a „nagy elbeszélgetés” után a csapatot?

- Amennyiben meg tudjuk oldani a kocsin ezeket a gyerekbajokat, akkor mi vevők lennénk még idén egy Szilveszter vagy egy Winter Rallyra. De azt sem bánánk, hogyha mindkettőre el tudnánk menni, de nem vagyunk nagyravágyók. Nekünk már a kis siker is nagy siker az idén.

Kívánom, hogy sikeresen meg tudjátok beszélni a kocsival a részleteket, és egy cél lebegjen majd az év végére tervezett versenyeken a szemetek előtt.

Szöveg és fotó: Tiba Anita